

(המשך מעמוד 19)

שום חשבים מן השלום, וכי הנכי סימום של שאפיההסיפוח הוא הי מינימום הדרוש לכיטחון.

בשביל התעמולה הערבית, זוהי מתנה מן השמיים. הם יוכלו להסתמך על מיסמך זה, והם בוודאי יעשו זאת, כדי להוכיח שהציונות וישראל זממו תמיד לכבוש את השטחים שכבשו עד כה, ואת שטחי הלב-נון, סוריה ועבר-הירדן שעדיין לא נכבשו. אך המורה עוד יותר ההשפעה על הציבור הישראלי, ובייחוד על הנוער, כאמצעים של שטיפת-מוח מרגילים אותו למחשבה שעליו להיות כאימפריה קולוניאלית, שי תחיה על חרבה ושלא תדע לדע לם יום של שלום — וזוהי נגזר עליו מאז ראשית ההיסטוריה.

כחבי-שימה מרושע

אם היה ספק כלשהו לגבי כוונת היר עורכים, באה חוברת שניה, שנשלחה באותה מעטפה, וסילקה אותו כליל. היא נקראת דפי מידע, ונושאת גם היא בגאווה את התתימה של משרד החינוך והתרבות. חוברת זו מכילה מאמר בשם "הסובלנות הערבית — מציאות או אגדה", מלאכת-מחשבת של הרעלת נשמות.

מאמר קצר זה הופיע בכתבי-עת אמרי קאיייהודי, בינואר 1970. נראה כי לדעת מיניסטרו-התעמולה שלנו מצדיקה חשי-בותו את העתקתו גם באיחור כה רב. בכתבי-שיטה זה, המזכיר פירסומים מקי-בילים של דר שטרמר, נאספו כל שבירי-רי העדויות שאפשר היה למצוא מתוך היסטוריה של 1300 שנה, כדי להוכיח שהערבים רדפו תמיד את היהודים, ושמצב היהודים בארצות-ערב היה תמיד כגיהינום. זהו שקר היסטורי כוזב ומרושע. היו פרקים אפלים ביחס השילטון הער-בי ליהודים, אבל אלה בטלים בשישים ל-עומת ההיסטוריה הארוכה של סובלנות, ולראייה: כאשר ברחו היהודים מאימת הירדניות הבלתי-פוסקות באירופה הנוצרית, ובעיקר בימי הגירוש הגורא מספרד, הם שמחו למצוא מיקלט ובית בארצות האיסי-לאם. בארצות אלה הם שיגשגו ופרחו — החל בתור-הזהב של ספרד המוסלמית וכי-לה בארצות-ערב בדורות האחרונים, לפני היסכסוך הלאומי הטראגי סביב א"י. אין זה מיקרה שגדול הוגייהרדי-עות היהודיים, הרמב"ם, היה רב פא וידידו של גדול השלימים הי-מוסלמים, צלאח-אלדיין, מנצח הי-צלבנים.

כל ההיסטוריונים הרציניים, ללא יוצא מן הכלל, מכירים בעובדה שייחס השילטון המוסלמי ליהודים היה לאין-ערוך חיובי יותר מאשר יחס השילטון הנוצרי, מראשית ימי-הביניים ועד השואה הנאצית. מעולם לא היתה בארצות האיסלאם הפלייה בין יהודים ונוצרים, למשל, ואילו החפלייה בין הרוב המוסלמי ובין כל עדות-המיעוט לא היתה חמורה לפי מושגי התקופות הן, ולא פעם היתה לטובת המיעוטים דווקא.

איני מקבל את הטענה הערבית שייחסים אלה היו "דו-קיום" מושלם. לא יתכן דו-קיום אמיתי בין רוב ומיעוט, בין שילטון לבין עדת-חסות. דו-קיום אמיתי ייתכן רק בין אומות חופשיות חיושבות על אדמתן. לכן הקימונו את מדינתנו, ולכן נשמור עליה מכל מישמר.

אך לא זוהי הבשורה של עורכי מיסמך רישמי זה. כוונתם הברורה, הבלתי-מוס-ווית, היא לשטוף את מוח הקוראים ולשתול בתודעתם את ה"עובדה" שאז ומעולם שאלו ורדפו הערבים את היהודים. משמע: זהו מצביקבע ולא יתי-כן אחרת. ונגזר עלינו להיחלם עד סוף הדרורות.

רעל לנשמות

אם זוהי הבשורה שרוצה מר יגאל אלון, כמיניסטר התעמולה של האימי-סריה היהודית, להנחיל לדור הצעיר — יש לקחת ממנו את ההסברה כולה, ומייד. אם מר אלון אינו מתעניין כי-שטח זה ואינו מספק עלינו, ומניח לכנופיה של עסקנים ספכרדי-אינטלקטואליים לנהל בשמו תעי-מולת-זוועה שובניסטית, יש לקי-חת ממנו את ההסברה כמהירות רבה עוד יותר.

מי ששולח מעטפות-רעל, הוא פושע. גם מי ששולח מעטפות-רעל, מבצע פשע. אך המור יותר הוא פשע הר-יעת-הנשמות של דור שלם, משני עברי קו הפסקת-האש.

בדירת הפאר אין מקום לסבתא!

רוסיה זכויות והקלות מופרות, מעל ומ-עבר למה שמגיע להם, ולמה שקיבלו עו-לים אחרים. בעקבות כך, טוענים פקי-אווירה של תחרות פרועה, ביודעם שמי שילחץ יותר, יקבל יותר, ביודעם שאין שום קני-מידה ברורים וגלויים מה מגיע למי — הם אינם מהססים להשתמש כי-סחיטה, לעיתים הגסה ביותר, כדי להי-שיג מה שיותר, יש להפסיק את ההש-תוללות הממלכתית הזו, טען אחד הי-פקידים הללו השבוע, יש לפרסם בגלוי את הקריטריונים לפיהם מקבלים עולים דירות, רק אז תיפסק הסחיטה הפרועה. לא ייתכן שעולה כמו יוסף קאזאקוב, שי-קיבל דירת-ענק כוו לחמש נפשות, יציג בפנינו אולטימטום: אם לא תשלמו לי 8,000 ל"י — לא תיכנסו אמי לבית הזה. מצדי, תזרקו אותה לרחוב".

"אי אפשר לפרסם את הקריטריונים, משיבים אנשי משרד הקליטה. מאחר שיש חריגים רבים, יביא הפירסום נזק".

לא נתנו

לסבתא אוכל

ת אביו של יאשה קאזאקוב לא מעניינת הפוליטיקה הפנימית. אותו מעניין רק דבר אחד: סידורו אחי". קובע הוא, "הסוכנות היהודית היא הי-אויב מס. 1 של עולי ברית-המועצות". הוכחות? בבקשה: "אני הייתי בין 39 היהודים שחתמו ברוסיה על מכתב-גינוי נגד ממשלת רוסיה. כשעלינו לארץ, קיבר-לו כל חותמי המכתב הלוואה של 3,000

האבא יוסף קאזאקוב (50). אביו של יאשה, שהגיע ארצה לפני כשנה וחצי עם אשתו סופיה (46), בנו אלכסנדר (18), בתו וורה (13) ואמו.

"לי. רק אני קיבלתי אלף בלבד". טענות נוספות: "באתי לארץ בלי כלום, הכל השארתי ברוסיה. השבתי שיתחשבו בי כאן. אשתי מצאה לעצמה עבודה כי-תור פועלת פשוטה בבית-חרושת — בלי עורה מאף אחד. אני קיבלתי עבודה כי-נמל חיפה — בלי שום עורה מהסוכנות או משרד הקליטה".

ועוד: "כשרצו לסלק את אמי ממרכז הקליטה, כדי שתעבור לדירה שלנו — הפסיקו לתת לה אוכל. רק אחרי שהתי-קשרתי עם השר פלד, חידשו לה את הי-זכות לאכול".

הסוכנות מצידה, לא התרשמה מטעי-נותיו של קאזאקוב. האווירה שהשתררה לאחרונה בארץ, לפיה מקבלים העולים החדשים יותר מדי — כשיותר מדי זה הוא על חשבון זוגות צעירים ויוצאי שכונות עוני — הגיעה סוף-סוף גם לי-אזוניים שהן אטומות בדרך כלה.

כך, הגישה הסוכנות תביעה משפטית נגד סבתו של יאשה קאזאקוב, שתפנה את המעון שקיבלה במרכז הקליטה כי-חיפה, ונגד אביו של יאשה — שיקבל את הסבתא לדירתה.

"לא אוותר", מגיב יוסף קאזאקוב על התביעה. "אפנה שוב פעם לשר פלד. מדוע דווקא לי עושים צרות?"

הגיב בזעף סקיך בכיר בסוכנות: "אנח-נו עושים לו צרות? שיספר לסבתא."